



ORDO FRATREM
MINORUM

THƯ CỦA TỔNG PHỤC VỤ

*gửi tất cả anh em Thỉnh sinh, Tập sinh và
Khấn tạm của Dòng Anh Em Hèn Mọn*

nhân dịp Kỷ niệm VIII Bách chu niên
Cuộc Vượt Qua của Thánh Phanxicô

1226 — 2026

Phanxicô

Eight Hundredth Anniversaty of the Death of St. Francis

Kỷ niệm tám trăm năm ngày qua đời
của Thánh Phanxicô

Số: 115691 (FS 124/26)

La Verna, ngày 17 tháng 9 năm 2026

Lễ Năm dấu của Thánh Phanxicô

Anh em thân mến,

Xin Chúa ban bình an cho anh em!

Tôi viết thư này cho anh em vào đúng ngày mà hơn tám trăm năm trước, chính tại La Verna này, Chúa đã in trên thân thể Thánh Phanxicô những dấu chỉ của cuộc Khổ nạn của Ngài. Từ những vết thương ấy cho đến Cuộc Vượt Qua mà chúng ta sẽ cử hành trong vài tuần tới, chỉ có duy nhất một hành trình: đó là hành trình của một con người đã trao cho Đức Kitô lời quyết định cuối cùng trên cuộc đời mình.

Tôi muốn hướng lòng đến từng người trong anh em — các anh em thỉnh sinh, tập sinh và khấn tạm — khi nghĩ về khuôn mặt cùng những trăn trở mà anh em đang mang trong tim. Anh em chính là bộ mặt trẻ trung của Dòng. Qua anh em, Chúa tiếp tục kêu gọi những con người khao khát sống Tin Mừng theo hình thức mà Ngài đã tỏ rạng cho Thánh Phanxicô.

Cử hành Cuộc Vượt Qua không chỉ đơn thuần là tưởng nhớ ngày Thánh Phanxicô qua đời. Đó là chiêm ngắm một cuộc sống dâng hiến trọn vẹn. Sau khi đã đi hết con đường Tin Mừng đến cùng, Thánh Phanxicô tiến vào

vòng tay yêu thương của Chúa Cha. Vì thế, Cuộc Vượt Qua không chỉ thuộc về quá khứ: nó chỉ cho chúng ta thấy mục đích mà mỗi Anh Em Hèn Mọn đang hướng tới. Không phải là thành công, cũng chẳng phải là danh vọng, mà là sự hiệp thông trọn vẹn với Thiên Chúa.

Di sản mà Thánh Phanxicô để lại cho các anh em mình không phải là một chương trình hành động hay một tổ chức, mà là một Tin Mừng được sống, lời chúc lành của người và một tình huynh đệ. Đó chính là điều mà anh em lãnh nhận ngày hôm nay.

Hãy ở lại với Đức Kitô

“Trên hết mọi sự phải ao ước được Thần Khí Chúa ở lại và tác động cách thánh thiện nơi mình” (Luật Dòng 10,8): qua những lời này, Thánh Phanxicô tóm kết điều quan trọng nhất. Càng học biết ở lại trong Chúa, anh em càng biết cách sống như những người anh em với nhau. Ôn gọi của anh em không xuất phát từ một dự án cá nhân, mà từ một ánh nhìn đã chạm đến anh em và tiếp tục mời gọi anh em từ bỏ mọi sự: *“Anh chỉ còn thiếu một điều: hãy đi bán những gì anh có rồi chia cho người nghèo, anh sẽ có một kho báu trên trời; rồi đến đây! Hãy theo Tôi!”* (Mc 10,21).

Nếu ánh nhìn này bị mờ nhạt đi, tình huynh đệ sẽ mất đi tâm điểm và sứ mạng có nguy cơ biến thành một hoạt động thuần túy.

Chúng ta đang sống trong một thời đại liên tục đòi hỏi sự chú ý của chúng ta. Vì lý do này, một anh em hèn mọn phải học cách dừng lại. Hãy trân trọng lời cầu nguyện cá nhân, Bí tích Thánh Thể nơi Đức Kitô tự hiến, và Kinh Phụng Vụ kết nối anh em với lời khẩn cầu của Giáo hội. Hãy dừng lại trước Lời Chúa và tìm kiếm sự tĩnh lặng của việc cầu Thánh Thể; và giống như Thánh Phanxicô, người đã luôn trở về với các ẩn viện, anh em hãy dành ra những khoảng thời gian cho "sa mạc".

Tĩnh lặng không phải là sự trống rỗng: đó là nơi Thiên Chúa phán dạy với tâm hồn.

Cuộc sống trong Thần Khí không làm chúng ta tách rời khỏi các anh em, mà giúp chúng ta có khả năng yêu thương họ. Thánh Phanxicô bước ra khỏi các ẩn viện với một đôi mắt mới, có khả năng nhận ra nơi mọi thụ tạo một người anh em. Việc chiêm niệm đã nuôi dưỡng sứ mạng của người. Và đối với anh em cũng sẽ như vậy.

“Chúa đã ban cho tôi các anh em”

“Chúa đã ban cho tôi các anh em” (Di chúc 14). Bằng những lời này trong Di chúc, Thánh Phanxicô hồi tưởng lại khoảnh khắc khi tất cả mọi sự bắt đầu. Và khi người xin được đưa trở lại Portiuncula, người muốn quay về nơi Chúa đã quy tụ những người anh em đầu tiên quanh người.

Người không nói: “Tôi đã chọn họ.” Người nhìn nhận họ như một món quà nhận được.

Đối với anh em cũng sẽ như vậy. Các anh em trong Dòng không phải lúc nào cũng có tính cách hay tư tưởng giống anh em. Có những người sẽ hiểu anh em ngay lập tức; có những người sẽ thử thách anh em; thế nhưng, mỗi người đều là một món quà được trao gửi cho cuộc đời anh em.

Đừng gia nhập Dòng để xây dựng một thế giới theo ý riêng mình, mà hãy để bản thân biến đổi qua cuộc gặp gỡ với những người anh em mà có thể anh em đã không chọn lựa. Chính tại nơi đây, chúng ta học biết lắng nghe trước khi nói, học biết xin lỗi trước khi bào chữa cho chính mình, và cùng nhau gánh vác sự yếu đuối của nhau.

Tình anh em không lớn lên bằng cách né tránh mọi khó khăn, mà bằng cách đi qua nó trong ánh sáng của Tin Mừng. Hãy can đảm xây dựng những mái nhà nơi anh em có thể tin tưởng lẫn nhau, nơi không ai cảm thấy bị xét đoán hay bị bỏ rơi một mình. Thế giới cũng sẽ nhận ra tính khả tín trong lời loan báo của chúng ta từ chính điều này.

Một trái tim trưởng thành và tự do

Ân sủng không thay thế bản tính tự nhiên của chúng ta, mà biến đổi nó. Nơi Thánh Phanxicô, chúng ta thấy điều đó cho đến tận phút cuối đời: bên những người vây

quanh khi người nằm trên giường bệnh — Thầy Lêô, Thầy Bênadô, Thầy Angêlô, Thầy Ruphinô và "Thầy" Giacôbê — chúng ta thực sự thấy một con người tiếp tục yêu thương với sự tự do và dịu dàng. Anh em sẽ không trở thành những tu sĩ tốt lành bằng cách phủ nhận bản thân, mà chính là qua những gì anh em đang là.

Vì lý do này, việc huấn luyện muốn giúp anh em trở thành những con người hòa giải với chính mình, có khả năng thấu hiểu tâm hồn mình: những khao khát ngự trị nơi đó, những nỗi sợ hãi, những vết thương, những gì thúc đẩy và những gì kìm hãm anh em.

Đừng sợ hãi lịch sử của cuộc đời mình, bao gồm cả lịch sử gia đình, ngay cả những trang sách khó khăn nhất. Hãy mang nó vào trong cầu nguyện và sự đồng hành. Những gì được đón nhận và tích hợp sẽ trở nên sinh hoa kết quả; những gì bị giấu kín, theo thời gian, sẽ trở thành gánh nặng ngàn cân.

Hãy tự hỏi mình thường xuyên: Thiên Chúa đang hình thành con người nào trong tôi?

Đời sống tình cảm không phải là trở ngại cho sự dâng hiến. Đức Khiết tịnh không đòi hỏi một trái tim lạnh giá, mà là một trái tim tự do: có khả năng yêu thương nhiều người mà không chiếm hữu bất kỳ ai. Hãy xây dựng những tình bạn lành mạnh, không hòa tan mà cũng chẳng cô lập.

Hãy chấp nhận rằng anh em cần đến người khác. Để bản thân được thấu hiểu, được đồng hành và thậm chí được sửa lỗi, đó không phải là sự yếu đuối; đó là sự trưởng thành.

Những ai nhận ra rằng mình đã nhận được mọi sự như một quà tặng thì không dễ gì đánh mất niềm vui ơn gọi.

Sự cô đơn, mệt mỏi, những hiểu lầm và thử thách rồi sẽ đến. Khi ấy sẽ rất dễ tìm kiếm sự trú ẩn trong hoạt động quá độ hoặc đằng sau một lớp mặt nạ tâm linh. Việc truy cập và sử dụng mạng xã hội dường như đang làm tê liệt khoảng trống này. Chúng ta được mời gọi tăng trưởng trong sự tự do có trách nhiệm để học cách sống trong không gian kỹ thuật số này. Nhưng một con người trưởng thành không phải là người không cảm thấy gì, mà là người biết mang những gì mình đang sống ra trước mặt Chúa và cùng với các anh em mình.

Hãy nhìn lại Thánh Phanxicô. Dù đau ốm, gần như mù lòa, thậm chí bị tổn thương bởi những điều không diễn ra như người hằng hy vọng trong Dòng, người đã không khép kín hay trở nên cay đắng. Người chúc lành. Người ca hát. Người thậm chí còn gọi sự chết là "chị". Đó chính là hoa trái của một trái tim đã được hòa giải.

Hãy thực sự hèn mọn

Sự tự do nội tâm này mang một cái tên thuộc về cốt lõi ơn gọi của chúng ta: trở nên những người hèn mọn.

Trong những khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời, Thánh Phanxicô đã xin được đặt thân thể trần trụi trên mặt đất trần. Đó không chỉ là một cử chỉ của sự nghèo khó: đó là hành vi cuối cùng của một cuộc đời hoàn trả lại mọi sự cho Chúa Cha.

Trở nên hèn mọn nghĩa là không giữ lại bất cứ điều gì cho riêng mình, là chọn lấy chỗ rốt hết vì đó chính là chỗ mà Đức Kitô đã chọn.

Nền văn hóa mà chúng ta đang sống liên tục thúc đẩy chúng ta phải phô trương, khẳng định bản thân và tìm kiếm sự công nhận. Đời sống dâng hiến cũng không tránh khỏi cám dỗ này. Vì lý do đó, hãy trân trọng tình thần hèn mọn như một món quà vô giá. Người ta học biết trở nên hèn mọn từ những điều đơn sơ nhất: trong những công việc âm thầm, trong lao động chung, trong sự sửa lỗi được đón nhận với lòng khiêm nhường, và trong việc để người khác giúp đỡ mình mà không cảm thấy xấu hổ.

Dân Chúa rồi sẽ quên đi nhiều lời nói của chúng ta, nhưng họ sẽ khó lòng quên được một người anh em biết lắng nghe, biết sẻ chia cuộc sống với người nghèo và biết đồng hành bên cạnh những người bé mọn nhất.

Thánh Phanxicô đã nhận ra gương mặt Đức Kitô trong cái ôm dành cho người phong cùi. Anh em cũng vậy, anh em sẽ gặp gỡ Ngài ở những nơi mà thế giới lướt qua: nơi những người nghèo khổ, người ốm đau, những ai cô độc,

và những ai đang tìm kiếm ý nghĩa cho cuộc đời. Hãy để bản thân anh em được họ loan báo Tin Mừng.

Một Hội Dòng nói mọi ngôn ngữ

Anh em thuộc về một huynh đệ đoàn vượt lên trên ranh giới của các Tỉnh/Hạt dòng, của các quốc gia và các nền văn hóa. Đó là một trong những món quà lớn lao nhất mà Chúa đã trao gửi cho Dòng chúng ta.

Đừng để bản thân bị gò bó trong những chân trời quá hẹp hòi. Ngay từ những năm tháng huấn luyện, hãy học cách cảm nhận rằng anh em là người anh em của toàn thể Hội Dòng, trước khi là của một Tỉnh/Hạt dòng nào đó.

Tính quốc tế không đơn thuần là sống chung với những người anh em đến từ các quốc gia khác. Đó là việc mở lòng để bản thân được biến đổi bởi người khác. Hãy quan tâm đến văn hóa của người anh em mình, học vài từ trong ngôn ngữ của họ, và lắng nghe lịch sử dân tộc họ. Sự hợp nhất không sinh ra từ việc xóa bỏ các biệt lệ, mà bằng cách để Thần Khí biến đổi những khác biệt ấy thành sự hiệp thông.

Thánh Phanxicô từng mơ về những người anh em được sai vào thế gian như những con người khiêm nhường, không mang tham vọng thống trị, và có khả năng gặp gỡ mọi người với lòng tôn trọng. Giấc mơ ấy vẫn tiếp tục mỗi khi một cộng đoàn anh em trở thành ngôi nhà cho

những con người đến từ nhiều dân tộc khác nhau, và trở nên dấu chỉ của một Giáo hội thực sự mang tính công giáo.

Một huynh đệ đoàn loan báo Tin Mừng

“Này, Thầy sai anh em đi” (Mt 10,16). Sứ vụ không bắt đầu khi anh em nhận được quyết định sai đi. Sứ vụ bắt đầu ngay hôm nay.

Một huynh đệ đoàn đã được hòa giải chính là bản Tin Mừng sống động. Sứ vụ của anh em đã bắt đầu ngay từ cách anh em nhìn nhau, lắng nghe nhau, sửa lỗi cho nhau và nâng đỡ lẫn nhau.

Một ngày nào đó, anh em sẽ được sai đi để giảng dạy, giáo huấn, đồng hành và phục vụ. Sẽ có những người lên đường đến các châu lục khác; những người khác sẽ ở lại trên chính quê hương mình. Nhưng sứ vụ đầu tiên chính là sẵn sàng để bản thân được sai đi.

Thế giới đang chờ đợi những người anh em hèn mọn có khả năng hiện diện ở những vùng biên cương: không chỉ là những biên giới địa lý, mà còn là những ranh giới về con người, văn hóa và tâm linh. Ngày nay, chúng ta cũng được mời gọi tiến vào những vùng biên giới kỹ thuật số, bao gồm cả Trí tuệ Nhân tạo (AI). Đây là những yếu tố quyết định trong bước chuyển mình mang tính thời đại đang diễn ra và đòi hỏi chúng ta phải hết sức chú tâm. Trong tất cả những điều này, chúng ta được gọi để trở

thành — không phải là những con người bảo vệ một lãnh địa, mà là những người anh em mở ra những con đường hòa giải và bình an.

Đừng sợ tiêu hao cuộc đời mình. Hội Dòng trước hết không cần những nhà chuyên môn, mà cần những con người sống theo tinh thần Tin Mừng. Giáo hội đang cần sự quảng đại của anh em; thế giới đang cần hy vọng của anh em.

Hãy bước đi trong niềm vui

Nhiều người sẽ nhìn vào anh em để xem liệu Đức Kitô có đáng để đi theo hay không. Điều làm cho anh em trở nên đáng tin cậy không phải là sự hoàn hảo, mà chính là hy vọng.

Niềm vui Phan sinh không sinh ra từ việc vắng bóng những thử thách: nó được sinh ra từ sự quả quyết rằng Đức Kitô đang cùng bước đi với chúng ta. Thánh Phanxicô từng nếm trải những hiểu lầm, bệnh tật cùng những thất vọng, thế nhưng người vẫn tiếp tục ca hát; khi đối diện với cái chết, người đã sáng tác nên bài ca chúc tụng của mình.

Hãy gìn giữ niềm vui này: đó là món quà đẹp đẽ nhất mà anh em có thể dâng tặng cho Giáo hội và cho thế giới.

**“Tôi đã làm phần việc của tôi;
xin Đức Kitô dạy anh em biết phần việc của anh
em”**

Truyền thống để lại cho chúng ta những lời mà Thánh Phanxicô đã nói với các anh em mình trước khi qua đời: *“Tôi đã làm phần việc của tôi; xin Đức Kitô dạy anh em biết phần việc của anh em.”* Những lời ấy đã trải dài suốt tám thế kỷ, và hôm nay đang chạm đến từng người trong anh em. Đó là sự phó thác của một con người đã trao dâng mọi sự trong tay Đức Kitô.

Tôi hy vọng anh em sẽ giữ cho ngọn lửa nhỏ này luôn sống động và để nó được thổi bùng lên mỗi ngày nhờ Thần Khí Chúa. Chính qua những con người như thế mà Chúa tiếp tục canh tân Dòng chúng ta, lớn lao hơn rất nhiều so với những cấu trúc hay chương trình của chúng ta.

Khi chúng ta cử hành Kỷ niệm VIII Thế kỷ Cuộc Vượt Qua của Cha Thánh Phanxicô, tôi xin phó thác từng người trong anh em cho sự chuyên cầu của Đức Mẹ Trinh Nữ Vô Nhiễm, Thánh Clara và toàn thể các thánh Dòng Phanxicô.

Xin Chúa gìn giữ ơn gọi của anh em và ban cho anh em được trung kiên trong niềm vui cho đến cùng.

Với tình thương mến, tôi chúc lành và đồng hành với anh em trong lời cầu nguyện.

Thân ái trong tình anh em,



Fr. Maximus Fusarelli OFM

Br. Massimo Fusarelli OFM

Minister General